

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

АЛФОНС БЕРТИЛОН



Пошто смо у данашњем броју отпочели доносити оригиналне и веома интересантне радове о Бертилонажу*) то смо сматрали за дужност, да читаоце, колико толико упознамо и са творцем његовим — Алфонсом Бертилоном, чувеним антропологом француским и шефом одељења за идентификацију у париској префектури. У том циљу, ми износимо слику са кратком биографијом овог славног човека, чије је име данас тако много познато у целом образованом свету, и чија је метода за идентификавање криваца, одомаћена, не само готово у свима јевропским државама већ и у многим напреднијим државама: Америке, Азије, па чак и Африке. Колико су пак ове државе, а тиме и цело друштво, добиле увођењем система Бертилоновог, о томе нам најбоље сведоче њихови статистички подаци, које оне сваке године предају јавности, и из којих се види, да је умањење криминалитета сразмерно распрострањавању система Бертилоновог. Да ово опет није мала добит, излишно је, мислимо, и доказивати.

Алфонс Бертилон прави је Француз и, као такав, рођен је у Паризу год 1853. По свршетку школовања добио је службу при париској префектури, гди је пењући се постепено уз степенице чиновничке каријере и до данас остао.

Још у првим годинама свога службовања, Бертилон се одао марљивом изучавању антропологије и антропологије, у ком је циљу годинама студирао осуђенике и њихове типове по казним затворима париским. Захваљујући томе изучавању и великој природној даровитости Бертилоновој, створена је — год. 1880 једна нова врста науке — наука о констатовању идентичности криваца, која је, из почасти према творцу јој, названа његовим именом.

Године 1882 (месеца децембра) систем Бертилонов званично је усвојен у целој Француској, а после светског конгреса криминалиста, држаног у Риму год. 1885 и у свима напреднијим државама.

Поред своје науке о констатовању идентичности криваца, која је опширно изложена у делима: *L'Identification Anthropométrique*, *L'Anthropométrie Judiciaire à Paris en 1899*, *La Pho-*

*) Од нашег признатог полицајца и сарадника г. Душана Алимпића, шефа крив. одељења Управ. гр. Београда, који је ову установу специјално изучавао.

Уред.

tographie Judiciaire avec Appendice sur la classification, De la Reconstitution du Signalement Anthropométrique au moden des vêtements, славни антропологист Бертилон, обогатио је друштво још и са овим, од неocenиме вредности, делима: *Ethnographie moderne* и *Les Races sauvages: Afrique, Amérique, Océanie, Asie et régions boréales* (1893 avec grav et pl.)

Сем изложених дела, Бертилон је писао још и многе расправе из области криминалне антропологије, које, у погледу своје научне вредности, ни у колико не уступају сличним расправама осталих светских антропологиста.

Не мање су важни и практични радови Бертилонови на усавршавању париске полиције, а нарочито њених детектива. Захваљујући његовој школи „описа“ и његовим „сликама у памети“ (*portrait parlé*) париски детективи постали су не надмашни у истраживању, познавању и хватању злочинаца. Човек чисто не може да верује, па ипак је сушта истина, да је један добар детектив париски у стању познати, у гомили од неколико хиљада личности, лице, које никада у животу није видео, искључиво помоћу описа удешеног за *portrait parlé*, и то без фотографије.

Ово је у најкраћим потезима слика човека, који је толико задужио данашње друштво и за кога се, с правом, може рећи, да је у последњој четвртини XIX-ог века препородио полицију, — да је од ње створио вештину у правоме смислу те речи.

БЕРТИЛОНАЖ

И ЊЕГОВА ПРАКТИЧНА ПРИМЕНА

— Д. Ђ. АЛИМПИЋ —

У реду оних многобројних средстава, којима се данашње друштво ограђује од личности, по њега опасних, заузима, нема спора, најважније место систем, о коме хоћу да говорим. Важност, или боље рећи, надмоћност његова над осталим средствима састоји се у томе, што он почива искључиво на позитивним фактима, који га чувају од сваке могуће заблуде, и допуштају му, да своје тврђење свагда поткрепује и непобитним доказима. Кад се свему овоме додаду многобројне и на први поглед уочљиве користи, које је овај систем учинио криминалној струци за последњих 10—15 година, онда је сасвим појмљиво, што је он данас постао предистом опште пажње и детаљног проучавања, не само од стране полицајаца, већ и од стране судија, па и самих лекара. Томе се, у осталом не треба ни чудити, јер систем Бертилонов није, као што многи мисле, какав вештачки, измишљени начин за констатовање идентичности, већ је резултат дугогодишњег научног рада његовог и, као такав, почива на чисто научном темељу.

Код нас се, на жалост, за овај систем, како то у својим „Писмима“ згодно рече наш уважени криминалиста г. Таса Миленковић, није знало ни по имену све до пре кратког времена, и ако је он, још у 1885 год. — на светском конгресу криминалиста у Риму, једногласно усвојен од свију присутних чланова. Од тог времена, Бертилонаж се у толикој мери распрострло, да данас нема готово ни једне, иоле напредније земље, у којој он није примењен као изредно средство за констатовање идентичности криваца, а у последње време отварају се нарочите школе, у којима се полицијски органи упознавају са важнијим принципима његовим.

Оволики успех система Бертилоновог, побудио је, нема сумње, и наше меродавне факторе, те је писац ових редака почетком прошле године, послат у Букурешт ради специјалног изучавања поменутог система. Захваљујући великој заузимљивости и љубазности шефа антропометријског одсека у Букурешту, чувенога антрополога, професора и лекара Д-р М. Миновића,

писац је своје студије завршио и пре одређеног му рока, али опет на жалост, није био срећан, да их по повратку, и у дело приведе. До душе, све је било спремно и приготовљено, али је неодлучност у последњем тренутку све уништила...

Задржавајући право, да о овоме говоримо доцније и на другом месту, потрудићемо се, за сада, да изложимо систем Бертилонов у свој његовој потпуности т. ј. и са гледишта теорије и са гледишта праксе, те да тиме, надамо се, бар у неколико, упознамо читаоце са њиме.

Суштина Бертилонажа и циљ његов

„*Jamais la nature ne se répète*“

„*Природа се никад не понавља*“. Ово у природним наукама давно позната и освештана истина, основ је, на коме почива цео систем Бертилонов. Служећи се *антропометријом* (науком о мерењу појединих делова човечијег тела) и *антропологијом* (у најширем смислу науком о човеку), Бертилон је, после дугог и брижљивог испитивања, доказао: да природа није прaviла никаквих изузетака ни према људским бићима, т. ј. да се поменуто правило потпуно примењује и на род људски, што ће рећи, да у свету нема две личности потпуно једнаке. Из свега опет излази: да свако људско биће мора притежавати неке нарочите, само њему својствене особине, којима се разликује од осталих, сличних му створења.

Да бих нас одмах и убедио о овоме, Бертилон нас подсећа на псега, које је у стању да нађе траг свога господара у гомили људи, једино помоћу њушкања, као и на глас човечији, који се увек, па чак и онда када је репродукован Едисоновим апаратом, може лако познати.

— Очеvidно је, дакле, вели Бертилон, да постоји један *индивидуални елемент*, способан за распознавање, који је потпуно скривен од осећања људских.

Главна заслуга Бертилонова и суштина његовог система, састоји се у томе, што је он, полазећи са изложеног гледишта, открио му индивидуалну разноликост, изнашав пут и начин, којим се она веома лако може увидети и доказати. Тај пак пут и начин састоји се у антропометријском мерењу и описивању, како *антропологиском*, тако и *помоћу особених знакова*, оних делова човечијег тела, код којих се та разноликост најочитије показује. То је, у главном, суштина Бертилоновог система, а циљ његов, као што смо већ поменули, јесте: *констатовање новосторне идентичности*.

Питање о идентитету једно је од најважнијих питања у области кривичног правосудја. Важност његова нарочито се испољила у последње време, управ од онда, од кад су и злочинци појмили онај Виргилов стих „*Ubi bene ibi patria*“. Сем овога, са напретком друштва, или тако званом цивилизацијом, напредовао је и криминалитет, и то много рапидније од целокупног друштва у опште. Злочинци су данас куд и камо умешнији и интелгентнији, али с тога и опаснији од „старих нецивилизованих“ злочинаца. Кад се овоме дода и данашња развијеност саобраћајних средстава, која им даје могућности, да за тили час прелазе, не само из државе у државу, већ и са континента на континент; кад се, најзад, зна, како се је данас лако из основа прерушити, и како су се досадања средства за констатовање идентичности: описи и фотографије показали као по све недовољни, онда ће се, мислимо, моћи лако појмити и важност идентитета, а тиме, наравно, и важност система Бертилоновог.

После изложеног не остаје нам ништа друго, до да видимо, како је овај систем у пракци изведен. Ну, пре но што би то учинили, сматрамо за дужност, да проговоримо неколико речи и о његовом историјском развиту.

Творац Бертилонажа, као што је познато, јесте Алфонс Бертилон, чувени антропологист француски и шеф одељења за идентификацију у париској префектури.

Пошто је, после дугог и озбиљног рада, не само теориског, већ и практичног, успео, да докаже битност својих, напред изложених тврђења, Бертилон је још у 1882 год. (децембра) установио у Паризу, разуме се по одобрењу надлежних фактора, први одељак за констатовање идентичности криваца по његовом систему. Као што то већ обично у почетку сваке новине бива, овај одељак, као и сама наука Бертилонова, били су предмет многих напада све до већ поменутог конгреса кри-

миналиста у Риму (год. 1885). Тек кад је овај конгрес једногласно усвоио систем о коме је реч и изјавио жељу: да га што пре види оствареног у свима државама, престали су и помечути напади, а на науку Бертилонову обраћена је нарочита пажња. Већ у год. 1887, једним циркуларом министарства унутрашњих дела, систем Бертилонов установљен је у свима департаментима а данас нема готово ни једног, коле већег затвора у Француској, при коме се не врши мерење криваца.

После Француске, прва је била Белгија, која је приступила увођењу Бертилонажа, а за тим су то учиниле и ове земље: Сједињене Америчке Државе, Швајцарска, већина република Јужне Америке, Тунис, Енглеска (и у Индији), Румунија, Русија, а од пре неколико година и Немачка, Италија и Аустро-Угарска.

Са каквом се и коликом озбиљношћу припремало земљиште за увођење система Бертилоновог у Швајцарску и Белгију, као и колика му се важност придавала, најбоље се може видети из ниже изложених говора првих криминалиста поменутих земаља.

Тако D-г Quillome, Швајцерац и секретар интернационалног удружења за поправку осуђеника, пред једним скупом полицијских и судских чиновника у Верну, казао је ово:

— Утврђено је, да злочинци по занимању, избегавају земљу, у којој се идентификација доказује помоћу антропометрије. Чим је у Француској уведен систем Бертилонов, опазила се права емиграција ренедивиста (кривци у поврату), који се упутеше ка Белгији. Предвиђајући то, Белгија је следовала примеру Француске. И Швајцарска неће остати назад; и она на себе узима један део интернационалних обвеза, усвајајући систем Бертилонов.

— Оно, што је пре свега најважније, то је, да се добију антропометријски описи скитница, јер они најчешће прелазе из кантона у кантон и мењају, при том, своја имена. Из ове класе регрутују се нарочито злочинци из навике, и с тога је преко потребно, моћи увек утврдити њихову идентичност. Успеси ће бити неизмерни. Средства, која се данас употребљују за доказивање идентичности, ишчезнуће одмах са увођењем Бертилонажа. Неће се дешавати, као што је до сада бивало, да казнена администрација допушта, па чак и изазива шпијунажу међу притвореницима или чуварима, да би се уверила о идентичности појединих злочинаца.

— *Право је најзад, да међународно удружење злочинаца, буде савладано интернационалним мерењем*. У мери, у којој се буде ширила теорија са антропометријским системом, увећаваће се и ауторитет власти, пошто ће оне бити у стању, да опште узјамно. Може бити да смо у праву, кад овде (у антропометријском систему) *гледамо клицу интернационалног образовања једног дела јавне сигурности*. Шта више, мени не изгледа немогуће образовање једног интернационалног антропометријског бироа, сличног интернационалним бироима, којих већ имамо изван број. Швајцарска, која је у свакоме погледу интернационална земља, не треба ни у овом погледу да изостане. — — —

Не мање је важан говор чувеног Белгијанца М. Ed. de Rykère, који је публикован у судском бриселском листу од 1887 год., и који у изводу гласи:

— Интерес сваке цивилизоване земље захтева, да она у што краћем року, оствари интернационалну и потпуно савршену методу антропометријског описивања и мерења.

— Неизмерна корист система Бертилоновог, не може ни у будуће бити оспорена. Периода покушаја и пробања прошла је; резултати добивени у Француској пресудни су; успех је потпуно и непоречан. Сви људи од напретка и предузимљивости аплодираће увођењу система Бертилоновог у нашу земљу.

— Не заборавимо, при том, да он (систем Бертилонов) има много шири предмет но што је просто констатовање идентичности одраслих индивидуа, одговара за модерно друштво много стварнијим потребама и много разноврснијим службама.

— Било да је реч о давању билета идентичности становницима једног предела, или војницима, или путницима, који оду у најудаљеније крајеве; било да је реч о попуњавању извесних аката, који служе за доказ о грађанском стању, или о обележавању различитих личних знакова у документима, властимама, уговорима и т. д. где личност треба да буде потпуно утврђена за интерес свој, или неког другог, или, најзад, саме државе, — антропометријски опис може наћи, и треба да нађе своје место у свима побројаним случајевима. (Наставиће се).

АДМИНИСТРАТИВНА ПОДЕЛА КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ

(ПО СЛУЖБЕНИМ ПОДАЦИМА)

4. Крагујевачки округ

окудно место варош Крагујевац

срезови: *гужански, јасенички, крагујевачки и лепенички*

I Гужански — среско место Крагујевац

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и засе- лака који општину сачињавају
1	Баранска	1	Баре
		2	Брестовац
		3	Каменица
		4	Кикојевац
		5	Кнежевац
		6	Коњуша
		7	Љубаци
2	Борачка	1	Бачевица
		2	Борач
		3	Кусовац
		4	Радмиловић
		5	Топоница
3	Витановачка	1	Витановац са за- селком Шумарице
		2	Лешево
		3	Милавчић
		4	Чукојевац
4	Витковачка	1	Витковац
		2	Милаковац
		3	Петропоље
		4	Печеноге
5	Вучковачка	1	Вучковица
		2	Љубић
		3	Суморовац
6	Годачичка	1	Бојчетина
		2	Гледић
		3	Годачица
		4	Дрлупе
		5	Раваница
7	Грбичка	1	Горње Грбице
		2	Доње Грбице
		3	Кутлово
		4	Рогојевац
8	Грошничка	1	Вињишта
		2	Грошница
		3	Трешњевак
		4	Хацине Ливаде
9	Губеревачка	1	Губеревац
		2	Закута
		3	Лесковац
		4	Пајсијевић
		5	Сибница
10	Гунцатска	1	Бум. Брдо
		2	Гунцати
		3	Жуње
		4	Претокe
		1	Дивостин
		2	Драча
		3	Поскурице

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и засе- лака који општину сачињавају
11	Дивостинска	4	Прекопача
		5	Трмчиште
		6	Шљивовац
12	Книћска	1	Брњица
		2	Драгушица
		3	Кнић
		4	Рашковић
13	Кораћинска	1	Голочело
		2	Драгобраћа
		3	Дреновац
		4	Ердеч
		5	Ђури-село
		6	Корићани са за- селком Пирево
		7	Мале Пчелице
		8	Станови
14	Опланићска	1	Гривац
		2	Дубрава
		3	Забојница
		4	Опланићи
15	Рамањска	1	Вел. Шењ
		2	Добрача
		3	Мала Врбица
		4	Рамања
		5	Угљаревац
16	Честинска	1	Балосава
		2	Врбета
		3	Грабовац
		4	Липница
		5	Честин са засел- ком Каменица

II Јасенички — среско место Аранђеловац

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и засе- лака који општину сачињавају
1	Аранђеловачка	1	Варош Аранђе- ловац
2	Вањска	1	Вања
		2	Брзовац
		3	Липовац
3	Белосавачка	1	Белосавце са за- селком Јеленац
		2	Загорица
		3	Маскар
		4	Рајковац
4	Блазнавска	1	Блазнава
		2	Маслошево
		3	Пласковац
5	Божурачка	1	Божурња
		2	Винча
6	Влакчанска	1	Влакча
		2	Овсиште
		1	Буковик
		2	Врбица са засел-

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и засе- лака који општину сачињавају
			цима : Балабанац, Каменар и Ми- сача
8	Јеловичка	1	Вукосавци
		2	Гараши
		3	Јеловик
9	Орашачка	1	Копљари
		2	Орашац
10	Стојничка	1	Марковац са за- селцима : Беље- вац и Црквине
		2	Стојник са засел- цима : Кошарња и Мецинац
11	Страгарска	1	Котража са за- селком Колетина
		2	Љубичевац
		3	Страгари
12	Тополска	1	Вар. Топола са заселком Креће- вац
		2	Топола
13	Шаторачка	1	Горња Шаторња
		2	Г. Трешњевица
		3	Доња Шаторња
		4	Д. Трешњевица

III Крагујевачки — ср. место Крагујевац

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и засе- лака који општину сачињавају
1	Баточинска	1	Варош Баточина
		2	Горња Баточина
2	Ботуњска	1	Ботуње
		2	Д. Комарице
		3	Корман
		4	Прњавор
3	Брзанска	1	Брзан
4	Десимиоровачка	1	Десимировац
		2	Опорница са за- селком Мајинић
		3	Церовац
5	Жировничка	1	Жаровница
		2	Никшић
6	Кијевска	1	Доброводица
		2	Кијево
		3	Стрижило
7	Лужничка	1	Лужнице
		2	Пајазитово са за- селцима : Мали Шењ и Миранић
		1	Букуровац
		2	Гор. Комарице

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и заселака који општину сачињавају
8	Мечковачка	3	Јабучје
		4	Маршићи
		5	Мечковац
		6	Теверич
9	Ресничка	1	Војиновац
		2	Милатовац са заселком Осоје
		3	Н. Милановац
		4	Ресник
10	Трмбашка	1	Баљковац
		2	Белошевац
		3	Доња Сабанта
		4	Трмбас
11	Цветојевачка	1	Јовановац
		2	Петровац
		3	Цветојевац
12	Чумићска	1	Светлић
		2	Чумић

IV Лепенички — среско место Рача

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и заселака који општину сачињавају
1	Бадњевачка	1	Бадњевац
		2	Градац
2	Губеревачка	1	Баре
		2	Г. Јарушица
		3	Губеревац
		4	Д. Јарушица
3	Жабарска	1	Горович
4	Јунковачка	2	Жабаре
		1	Јунковац
5	Клокачка	1	Клока
		2	Сепци са заселком Петровац
6	Крчмарска	1	В. Крчмаре
		2	М. Крчмаре
7	Лаповска	1	Лапово
8	Мирашевачка	1	Вучић
		2	Д. Рача
		3	Мирашевац
		4	Поповић са заселком Мађупа
9	Наталиначка	1	Варош. Наталинци
		2	Шуме са заселком Павловац
10	Рачанска	1	Бошњање
		2	Вишевац
		3	Варошица Рача са заселком Адровац
11	Сарановачка	1	Лукање
		2	Сараново
12	Сипићска	1	Сипић
		2	Црни Као
13	Трнавска	1	Трнава

НА ПИНАМА

од Жоржа де Лиса

Још не беше ишчекао траг од пољупца, који је Рош мало час добио од Гизеле, кад се очи његове зауставише на стасу њенога мужа, који у тај мах уђе у собу. Брзим, уплашеним погледом загледа се Рош у лице свог превареног пријатеља Хектора Морлена, старајући се да му из очију прочита мисли.

Морлен се, пак, намести како му беше онајгодније, у наслоњачу, испружив и примакнув ђонове својих ципела камину, у коме је ватра весело пуцкарала, да би на тај начин могао бар колико огрејати своје озебле ноге, а са очигледним интересовањем беше се задубио у посматрање паре, која се дизаше од његове обуће. Затим се подиже с наслоњаче, теглећи се полако и трљајући руке, као да би хтео дати израза задовољству своје са пријатне топлоте, која му загрејаваше тело.

Рош дахну слободније.

— Хектор није ништа приметио, — рече у себи. Не, он без сумње није ништа видео. Да бих у то могао веровати, довољно је било погледати га како се сав предао пријатној топлоти ватре, наваливши се лењо назад и подбочивши се чупавим рукама о своја снажна бедра.

Рошу и нехотице дође у главу мисао да сравни своју ситну фигуру са телом од самих мускула тога рићокосог дива. Резултат сравњења испао је, без сумње, на штету Рошову, но његова амбиција би успокојена убеђењем у своју елегантност и финоћу, а финоћа ће без сумње претегнути на његову (Рошову) страну. Та за Бога и Гизела га је претпоставила своје мужу. Рош де Сталис оставио је Париз услед свог сувише лакомисленог живота, који му је поткопао здравље и имање. Он је по невољи морао да поштеди и једно и друго и да се привремено настани на свом имању. Ту је живео већ неколико месеци. Једини сусед био му је пријатељ из детињства и младости, Хектор Морлен, кога је само љубав ка сеоском домаћинству задржала у селу. Морлен је био жењен. Са искреном радошћу ставио је сав свој дом на расположење своје поново нађеном школском другу, који му се при свем том тако срамно одужио на гостопримству. Али, за Бога, Гизела је била једина женска у околини, која је одговарала његовом укусу, — узрок, који, како изгледа, довољно оправдава човека и умирује његову савест.

Рош се спремаше да иде. Хектор се подиже за њим и примети:

— Данас је дивно вече. Ја ћу да се прошетам с тобом и попушићу једну лулу дувана успут.

— Ах како си ти неваљао човек, — шалећи се напући усне Гизела; ти ме остављаш саму, — рече пружајући свом супругу чело да пољуби.

Морлен се опрезно дотаче чела жениног.

Пријатељи се кретоше на пут. Високо над њима, у тамном ноћном плаветнилу, сијало је небо, начичкано безбројним, као алмаз треперећим звездама; смрзнута земља јасно одјекиваше под њиховим ногама. Одевен у капут, кожом постављен, испод чије подигнуте јаке провириваше лула, ђутећи корачаше Хектор крупним одмереним корацима, приморавајући тиме и свога сапутника Роша, да убрза кораке да не би изостао.

Рош није смео да замоли свога сапутника да иде лакше, а такође не умеде да нађе речи да прекине досадно ђутање. И ако је био уверен, да Хектор ни најмање не подозрева, ипак је био обузет неком неразумљивом сумњом, неким празноверним страхом, који га је приморавао да као хипнотисан, корача поред тога човека, поред тога превареног пријатеља — у мрачну нему ноћ. У даљини се пружаше голо, равно поље, са једва приметним нагибом; једнолику равнину његову где-где нарушаваше само по неко усамљено дрво, које штрчаше к небу, и чије се голе гране грчевито, као од бола, стезаху, како изгледа, као страшне песнице неког костура. Као платно пружена железничка пруга пресецаше поље; а металне шине губише се у даљини, и на њиховој светлој површини огледаху се звезде, што на небу тако јасно сјају. По узаној пољској путањци иђаху оба путника поред непокретног реда телеграфских стубова, чије се жице јасно истицаху на угасито-плавом небесном пољу. С друге стране пружаше се напуштена равница, која беше готова да заспи под снежним покровом. Далеко на хоризонту светљаше црвени пламен сигналног фењера.

Одједном се Морлен заустави; подиже руке и тешко их спусти на плећа Рошу, који се заљуља и паде. Сагнувши се ка својој жртви, Морлен притиште Роша устима ка земљи, да би га спречио у могућности да виче, он му стрпа још и мараму у уста а затим га и веза. Затим га превуче преко оgrade на железничку пругу и мету му врат на шину, чија студ као оштар нож улазаше у тело његово. После тога преварени се муж подиже, полако извади сат, и, наспрам бледе светлости своје луле, погледавши на исти, рече:

— Брзи воз пролази кроз 52 минута.

Обнезнањен изненадним нападом и готово гушећи се, Рош ужаснут није ни покушавао да виче, а као да је изгубио сву одважност и енергију. Ледени додир ладне шине ипак га пробуди из његовог летаргичног заноса, но ни то му не пробуди сазнање о његовоме положају. Тек изговорене речи Хекторове показаше му сав ужас његовог положаја. Страх од смрти даде му нову снагу. Енергичним покретом мишића он се одвоји од шине, и, скупивши се у клупче, скотрља са насипа. Но осветник га понова ухвати; поново га притиште уз шину и чврсто привеза за њу крајеве мараме, која је везивала уста несретникова.

— Тако ће бити сигурније, рече више као за себе.

Мрачно очајање овлада несретником, Он је пропао: нема спасења. Испод трепавица, које је он нарочито затворио, да не види дивљи поглед свог целата, полако склизаше сузе. Рош је плакао од немоћи, од страха пред смрћу.

Његов га непријатељ светећи се упита:

— Ти плачеш, Роше?

О, то је сведок, који се радује његовим сузама и који је задовољан својом осветом! Он је хтео да заустави сузе, да им не да да теку, но он није имао толико снаге и, капља је за капљом ипак текла низ образе. Рош се није више мрдао, убеђен у безуспешност сваког покушаја. Но једна мисао понова осветли његов разум и још више испуни осећајима ужаса од смрти. Њега је очекивала извесна смрт без борбе, без заштите, без освете, под ужасном тежином локомотиве, која ће му раздробити главу, направивши од ње крваву благњава масу. Но смрт га ипак није плашила. Горе је било од смрти то очекивање, тај облик најпрефињеније освете, која га је приморавала да броји минуте, секунде, магновања ове агоније и то пред очима противника, пред очима оног другог, јачег, који је се светио за се. Умрети, ах, да, умрети али сад одмах! Зашто не долази воз и што га не избавља из ужасног стања. Још педесет и два минута! Њему је изгледало, као да је пролежао већ читав сат на шинама.

— Још четрдесет минута, Роше!

Рош је застењао. Сињи терет му притискиваше груди. Он није хтео више да мисли и да изнурава себе мишљењу о својој немоћности, но дух се није покоравао узбуђеном телу, пролазио је кроз његово очајање и, непрестано износио пред његове очи ужасну слику размрскане лобање.

Али још и други, физички бол завлада њиме. Хладноћа од смрзнуте земље пролази му у тело и доводи га у стање укочених. Крв, која му је мало час шуптала у ушима и ударала у следе очи, одједном појури к срцу и успори му кретање. Сузе, које су му покривале образе, кидаше му кожу; очи притиснуте капцима као да су иглама боле. Одједном изненадна радост обујми несретника. Његово ухо притиснуто уза земљу познаде удаљен звук, који је све јачи и јачи бивао, и који је лично на равномерне кораке. То је стражар који обилази свој део пруге! Он је спасен. Кораци су се приближавали. Рош умало није добио несвест опијен радошћу. Он више није страдао, он се готово смејао своме страху, о, та он је знао да још неће умрети. Све ближе и ближе чули су се кораца, они су били тако близу, да их је и Морлен морао развојетно чути. А! Освета му се измакла из шака, а чим се ослободи, Рош ће му већ умети да плати за то. Његово је срце поново почело силно да куца од мржње и радости. Кораци се зауставише, за тим се чуше поново. Рошу се учини, као да их он сада не чује тако јасно. Но он се још непрестано надао. Он покуша да зове у помоћ, но глас му се изгуби под марамом, којом су му уста била запушена. Бат корака постајао је све слабији и слабији. Заједно с њиме ишчезе и нада. Он учини последњи очајнички покушај да се подигне, но узалуд.

— Роше, још четврт сата!

Он сав уздрхта од јарости. Но и провала, у коју се он

тако изненада стропоштао са висине своје наде, била је сувише дубока. Тада се у њему појави друго злобно осећање, нова мржња, да мржња према Гизели тој ништавној лутки, тој, која је била узрок замке у коју је он тако глупо запао. Изгубити живот због жене, његов живот, живот Роша де Сталиса, и због какве жене? Најобичније Буржаоскиње, коју он чак ни љубио није. Не, то је немогуће, то би било готово безумље. О тај жалостан створ! Како би је он радо видео сад овде, поред себе на шинама, како стење од страха пред смрћу. И бити принуђен да мисли о томе, да ће после његове смрти тај муж, његов целат, може бити, опростити својој жени, у место да је подвргне такој истој казни, да ће она у сваком случају остати жива. О, кад бих могао живети, само кад бих могао живети.

— Роше, још 10 минута!

И тај човек чиј је глас звонио као посмртно звоно, био је његов пријатељ, пружао му је руку, лагао га само ради тога, да би сигурније могао да изврши свој издајнички план. Рош је дошао у беснило са мишљу о револверу, који је без користи осећао у своме џепу. Како је он био слеп и поверљив, те је допустио Морлену да му тако лако подвали. А Морлен, како је он опет био вешт и лукав! та зар у његовим жилама не тече крв те се толико времена чинио равнодушан, место да је онога момента јурнуо на преступницу заклетве и изазвао на двобој њега, Роша? А, двобој међу њима двојицом! У њему тек он не би ваљда промашио! Он је видео себе на месту двобоја, како напада на противника, како га пробија куршумом. Пена му удари на уста... Беснило немоћи само му је увећавало муке. Желео је да што скорије наступи смрт избавитељка. Затвори очи и чекаше.

Топал дах додирну се његовог лица. Хектор уверен у потпуну немоћ своје жртве, саже се к њему и одвеза крајеве мараме од шине.

— Спасевај се, Роше! само је још три минута остало; спасавај се брже! рече Хектор гласно.

Негде далеко, врло далеко чуло се сада тихо, потмуло хујање, неприметна таласања разносила су се по шинама. Тај с почетка слаби топот, који је лично на зујање усамљене пчеле, јачао је, преобраћао се у звук какав производи цео рој пчела, напослетку достиже силу дивљег урнебеса и звиждања узбурканог мора. Затим се земљиште заљуља од потреса, који је производио воз, што се приближавао.

Свирање локомотиве непрестано је парало уши, а тамо у даљини, на крају железничке пруге светлиле су две црвене тачке. Постајале су све веће и веће претварајући се постепено у две светлеће зенице грабљивог зверца. Равномерна лупа, која подсећа на ударе маља, потресаше пругу. Брзи воз бесно се приближаваше.

Грчевито обрнувши главу, Рош је посматрао како се приближавају те, готово да га прогутају, зверске очи локомотивине. То је био његов свршетак. Но он је целим својим узбуђеним бићем протествовао против такога свршетка. О, макар још читав час страха од смрти, само не смрт. Страдати, мучити се, али само живети!

Ништа, ништа није задржавало зверца, који је бесно к њему јурио. Његови вратни мишићи већ су се грчили од осећања растргнућа. Он је хтео да окрене главу, да бар не види тај ужас, но наливене крвљу, испупчене очи крвоједне машине омађијале су га и као магнет привлачаху га к себи. Кроз мараму се зачу ужасан звук, загушено урлање, ни као осмех, ни као уздах, већ дивљи, безумни...

Воз му је већ над главом...

Блистајући челик точкова усијавао је шине; као златне сузе испадао је запаљен угљен испод чудовишта; још један обрт точкова и све му је крај...

Рошу се учинило, као да је локомотива склизила на својим точковима баш до његовог лица, али се није мрдала даље — тако је дугачак изгледао тај последњи секунд.

Кроз хуку воза који је пројурio до ушију машинисте и лојача допре јак од кога им крв у жилама застаде. У исто време они су видели две нејасне магловите прилике на крају пута; затим је све ишчезло за њима у мраку.

Морлен је дрепнуо Роша, кога је у последњем моменту, када је већ воз требао да прође из сажалења, а може бити и из префињене освете скинуо би са шина. Чим се несретник

осетио слободан, он наже бежати, ухвативши се обема рукама за врат и испуњавајући мрачну тihu ноћ безумном дреком:
— Јао моја глава, где је моја глава! — П. М. Р.

ЗЛОЧИН И КАЗНА

РОМАН Ф. М. ДОСТОЈЕВСКОГА

(90)

Извади мараму да отре крв, која је као танак млаз текла преко десне слепоочњаче; извесно, зрно једва што је здерало кожу на лубањи. Дуња спусти револвер и гледаше Свидригајлова не са страхом, него некако у чудноватој недоумици. Она као да већ и сама не схваћа, шта је то учинила, и шта се то догађа.

— Па, шта, промашено је! Пуцајте још, ја чекам, тихо проговори Свидригајлов, још једнако се осмејујући, али некако мрко. Е ћу стићи да вас ухватим пре него што запнете!

Дуњечка уздрхта, брзо запне ороз и опет подигне револвер.
— Оставите ме! Не дирајте ме! рече она очајно. — Кунем се, опет ћу да пуцам... Убићу... вас...

— Е, па... на три корака не може бити а да не убијете. Ну, а не убијете ли... тада...

Очи му севнуше, и он коракну још двапут.

Дуњечка испали, али, револвер отказа.

— Нисте добро удесили. Ништа! Имате још каписла тамо. Поправите, ја ћу причекати.

Био је стао на два корака испред ње, чека и посматра је с дивљом одлучношћу, страшно запаљеним, тешким погледом. Дуња схвати, да ће он пре умрети него је пустити. »И... и већ, разуме се, убиће га сад, на два корака!...«

На једном она баца револвер,

— Бацила! задивљено проговори Свидригајлов, и дубоко одахну.

Нешто намах као да му лакну са срца, и, можда не само тек терет самртна страха; а једва и да га је осећао у том тренутку. То беше избављење од другог осећања, жалоснијег и суморног осећања, које ни сам не би могао у свој снази одредити.

Приђе Дуњи да је лагано обухвати руком око паса. Она се није бранила, него треперећи сва као лист, гледаше га молећиво. Он као хтеде нешто да каже, али само му се усне мипаху, изговорити није могао.

— Пустите ме! рече Дуња молећи.

Свидригајлов се стресе; ово ти већ не беше изговорено онако, као малопре.

— Дакле не волиш ме? тихо запита.

Дуња махну главом одричући.

— И... не можеш?... Никад? прошапће он с очајањем.

— Никад! прошапће Дуња.

Прође тренутак ужасне, мукле борбе у души Свидригајловљевој. Гледаше је неисказаним погледом. Намах уклони руку, окрене се, брзо се одмаче до прозора и стане ту.

Прође још тренутак.

— Ево кључа! (Извуче га из левога цепа и спусти на сто иза себе, не гледајући Дуњу и не окрећући се њој). — Узмите; идите што пре!

Он једнако гледаше кроз прозор.

Дуња приђе столу да узме кључ.

— Брже! Брже! понављаше Свидригајлов, а још се не миче и не окреће.

Али у томе »брже« очевидно зазвони нека страшна струница.

Дуња разумеде, узме кључ, похита вратима, брзо их откључа и излети из собе. За тренутак, као без памети не знајући за се, одлете каналу и пожури правцем — ну мосту.

Свидригајлов постоји још два, три минута крај прозора; напоследку лагано се окрене, обазре се наоколо и тихо пређе руком преко чела. Необичан осмех развуче му лице, жалостиван, тужан, невесео, слаб осмех, осмех очајања. Крв, која се већ засушивала, упрља му длан; затим окваси мараму и опере слепоочницу. Револвер, како га је Дуња бацила и он одлегео вратима, намах му падне у очи. Подигне га и разгледа. Мали, цепни револвер, од три метка, старог кова. Остала су још два набоја и једна капсала. Једанпут се могло још пуцати. Он се промисли, метне револвер у цеп, узме капу, и изиђе.

VI.

Целе те вечери до десет часова проведе по пивницама и ђумезима, прелезећи из једног у други. Нађе се негде и Каћа, која опет певаше другу лакејску песму о томе, како је неки »нитков и тиран«.

»Кату стао љубити.«

Свидригајлов чапћаше пићем и Каћу и верглаша, и певаче, и послугу, и двојицу некаквих писарчића. С тим писарчићима се некако здружи нарочито стога, што су обојица имали нос крив: један је имао нос крив надесно, а други налево. То је Свидригајлова зачудило. Они га одвукоше, напоследку, у некаку башту за увесељавање, где је он платио за њих и за улазак. У тој башти беше једна танушка, трогодишња јела и три жбунића. Осим тога, подигнута је и нека »чеконица«, у самој ствари крчма, али се ту могло добити и чаја, а поврх свега било је ту и неколико зелених столића и столица. Хор рђавих певача и некакав пијан Немац из Минхена, као пајац, с црвеним носом, али због нечега необично сетан, увесељаваху публику. Писарчићи се посваде с неким другим писарчићима, и заподенуше и битку. Свидригајлов буде изабран за судију. Судио им већ четврт часа, али они су тако викали, да не беше ни мало могућности бар штогод разабрати. Од свега беше највероватније то, да један од њих беше нешто украо и већ успео био да још то украдено и прода некоем Јеврејину који се ту намерио, али продавши, није хтео с друговима да дели. Изиђе, напоследку, да је продати предмет била кашичица за чај, својина »чеконице.« У »чеконици« је нађоше, и ствар узне размере већих незгода. Свидригајлов плати за кашичицу, устане и оде из баште. Беше око десет часова. Он за све то време није попио ни капи вина, и тек само је затражио чаја у »чеконици«, па и то тек реда ради. Међутим вече беше загушљиво и мрачно. Око десет часова са свих страна нагрнуше страшни облаци; удари гром и киша лину као из кабла. Вода падаше не у капљама, него је шибала на земљу у читавим млазевима. Муње севаху сваки час, и могло се бројати до пет за време сваког светлаца. Сав мокар до коже дође Свидригајлов кући, затвори се, отвори свој бирб, извади све своје новце и поцепа две-три хартије. Затим, пошто спусти новце у цеп, хтеде променити одело, али погледавши на прозор и ослушнувши олују и кишу, махне руком, узме капу, па изиђе, а стан и не затвори. Оде право Соњи. Она беше код куће.

Била је сама, поред ње четири мала детета Капернаумовљева. Давала им чаја. Ћутећи и поштовно дочека Свидригајлова, с чуђењем посматрајући му покиснуто одело, али не рече ни речи. А деца одмах побегоше у неописану страху.

Свидригајлов седне за сто, а Соњу замоли да седне поред њега. Она се плашљиво спреми да слуша.

— Ја ћу, Софија Семјоновна, можда отпутовати у Америку, рече Свидригајлов, — и пошто се ја и ви, вероватно, видимо сад последњи пут, то сам дошао да учиним неке распореде. Дакле, ви сте видели данас ону даму? Ја знам, да вам је она говорила, не треба понављати (Соња учини као покрет и поцрвене). Тај свет има извештан склад. Што се тиче ваших сестрица и брата, они су доиста збринути, и новац, који је за њих одређен, дао сам на свако од њих на признаницу, камо треба, у поуздане руке. Уосталом, те признанице ви ћете узети, тако, за сваки случај. Ево, узмите! Е, сад је то свршено. Ево три хартије са пет постотака, свега на три хиљаде. То ви узмите себи, лично за себе, и нека то тако међу нама и остане, да нико не зна, ма шта ви чули. Требаће вам то, Софија Семјоновна, јер живети тако као што се до сад живело, рђаво је, а сад више немате за то никакве ни невоље.

— Ви сте ме тако обдарили, учинисте ми добро, и овим сиротама, и покојници, ужурба Соња, — да ако сам до сада мало захвалила, то... не примите...

— Е, доста, доста.

— И за те новце, Аркадије Ивановићу, ја сам вама врло захвална, али пак сад ми нису тако потребни. Ја ћу себе сама увек хранити, не сматрајте то за незахвалност; кад сте ви таква добротвор, то ови новца...

— Вама, вама, Софија Семјоновна, и молим вас без много разговора, јер немам разговора. А вама ће пристати. Родјон Романовић има два пута: или зрно у чело, или у Владимирку. (Соња га необично погледа и уздрхта). Будите спокојни, ја све знам, баш од њега самог, нити ја говорим у ветар; нећу ни-

коме казати. Ви сте га онда добро учили, да он сам собом оде и да каже. То ће му бити много и много боље. Ну, кад Владимирка дође на ред, — он ће тамо, а ви зар за њим? Је ли тако? Је ли тако? Е, ако је пак тако, онда значи да ће вам и новци затребати. Што их дајем вама, то ја свеједно, као да их њему дајем. За њега ће затребати, разумете ли? Осим тога, ви сте, ено, обећали и Амалији Ивановној дуг да платите, та чуо сам ја. Зашто ви, Софија Семјоновна, све тако непромишљено узимате на се такве уговоре и обавезе? Та Катарина Ивановна је остала дужна тој Немици, нисте ви, па би могли на њу с презрењем да погледате, ни да је видите. На свету се тако не може поживети. Еле, ако вас кадгод ко упита, — е, сутра, прекосутра, — за мене или односно мене (а вас ће баш и питати), то не помињите ништа о том, да сам сад вама долазио, нити показујте новац, нипошто, и не причајте да сам их ја дао, никоме. А сад до виђења. (Он устане са столице). Мој поздрав Родјону Романовићу. Него, збиља: чувајте тај новац бар за неко време код господина Разумихина. Ви познајете господина Разумихина. Извесно га знате. То је онај мали. Па однесите новац њему, сутра или... кад буде време томе. А дотле га сакрите и склоните подаље.

И Соња скочи са столице и уплашено га гледаше. Врло је желела нешто да каже, нешто да упита, али у први мах није смела, нити је пак знала како да почне.

— А како ћете... а како ћете ви то сад по овакој киши?

— Е, спремам се у Америку, а да се бојим кише, хе-хе! Збогом, голубе, Софија Семјоновна! Да живите, много да живите, ви ћете другом затребати. Збиља... кажите господину Разумихину, да сам накричио поздрав њему. Баш тако му испоручите: Аркадије, реците, Ивановић Свидригајлов поздравља вас. Али неизоставно да учините.

Изиђе, остави Соњу задивљену, уплашену и у неком нејасном и мучном сумњичењу.

(Наставиће се).

ЗАХВАЛНОСТ*)

Краљевска Хрватско-Славонско-Далматинска земаљска влада, званичним путем, преко наше владе, изјавила је своју захвалност Управнику Београда г. Божу Маршићанину: за предусретљивост, указивању у више прилика од стране краљевско српских власти, у погледу јавне безбедности, а специјално за брзи поступак краљевско српских органа за јавну безбедност, приликом ашења и екстрадиције убице Раје Марика.

ТРАЖИ СЕ

Бранко Стојановић, ученик браварски, који је био у радњи Петра Здравковића, нестало је 20 овог месеца у 9 сати пре подне. Он је родом из Београда. Њему је 13 година, омален, цр-

*) Мило нам је што можемо нашим читаоцима да саопштите ово похвално мишљење владе суседне нам Земље о нашем пријатељу и сараднику г. Маршићанину. Али нас у исто време изненађује начин, на који је ово мишљење исказано, јер је то, ваљда, јединствени начин.

До сада је важило правило, да стране државе, на други, видљиви начин, манифестују своју захвалност према чиновнику друге државе, ако овај то заслужује, нарочито још, ако је тај чиновник на тако високом месту, као што је Управник престонице. Писмене захвалности једне владе, давале су и дају се само сопственим органима и то нижим, а никако страним и вишим.

Ми незнамо како би се могло објаснити овако поступање Краљевске Хрватско-Славонско-Далматинске земаљске владе, ако не политичким приликама које данас владају између ње и наше Државе. Међутим, те прилике нису смеле утицати на дела неполитичке природе, нарочито кад треба посведочити признање и захвалност једном раднику, на његовоме труду за ревносну заштиту јавне сигурности и ван граница његовога дужноснога круга.

То је наше дубоко уверење, са којим, надамо се, мора бити сагласан сваки увиђаван човек.

номањаст. Био је одевен у капут и панталоне грао боје. Управа града Београда актом Бр. 8222 расписује тражење за проналазак овог Бранка и ако се пронађе да се њој упути.

Радомир син Милосава Милићевића из Гостионице и **Михајло син Љубисава Панића**, из Биоске, треба да ступе 13 априла ове године у стални кадар. Први је отишао од куће пре годину дана, а други пре дванајест година. Начелство округа ужичког актом Бр. 3465 моли све полицијске власти да именоване потраже и упуте их њему. Радомиру је 22 године, средњег раста, смеђе косе, зелених очију и малих бркова Михајлов је опис непознат. По занимању је момак пекарски. УБр. 8467.

ПОТЕРА

Ђорђе Миладиновић, типограф извршио је крађу сата г-ђи Јелени Цветковић из Београда па побегао, Управа града Београда актом Бр. 8298 расписује тражење и ако се пронађе да се Управи спроведе. Њему је 19 година, средњег стаса, смеђе косе, плавих очију и малих бркова. Родом је из Прокупља.

Ђрета Вељковић, бивши порезник у Враћи, потребан је мешовитој комисији због учињених злоупотреба у званичној дужности. Њему је око 50 година, омаленог стаса, сувољав, зелених очију, просед, ретке косе, обријан и кратких бркова. Моле се све полицијске власти да именованог потраже и нађена спроведу мешовитој комисији у Враћи с позивом на Бр. 47 УБр. 8224.

Непознати лопови украли су ноћу између 8 и 9 овог месеца Милану Љубисављевићу тежаку из Бегаљнице шест брава свиња и то: два матора по годину дана, беле длаке, један нераст, а други женско; — а друга четири такође матора по годину дана, црне длаке, три женска, и један нераст. Начелник среза грочанског актом Бр. 1690 моли све полицијске власти да лопове и покрађу потражи и нађене њему спроведе. УБр. 8044.

Иванка жена Петра Станковића, из Ступчевића, у срезу аријском, напустила је свога мужа и отишла незнано где. Начелство округа ужичког актом Бр. 3265 моли све полицијске власти да Иванку потраже и нађену њему спроведу. Иванки је 20—22 године, црномањаста, дугих образа, очију плавих. УБр. 8016.

Милош М. Ђукановић, бивши благајник „Савеза Стрелачких дружина“ за време свога службовања проневерио је 2897-18 динара друштвеног новца, па побегао. Управа града Београда расписује тражење за његов проналазак и у случају да се пронађе, треба га Управи спровести на бр. 8116; — њему је 25 до 26 година, средњег стаса, уопште плав, обичних бркова и сувољав. На трбуху има белегу од револверског метка.

Милић Стефановић, скитница родом из Крајева осуђен је пресудом општинског суда на десет дана затвора. Па како је био болестан, то је отишао у окружну болницу на лечење, одакле се по оздрављењу није више вратио. Начелник среза ужичког актом Бр. 3190 моли све полицијске власти, да именованог потраже и нађена њему спроведу. УБр. 8171.

Непознати лопови, ноћу између 12 и 13. ов. м. украли су Кости Миленковићу тежаку из Вирина окр. моравског две краве. Једна је крава шарена буласта, три године матора, без роваша. Друга је сива без роваша, матора три године. Начелство окр. моравског актом од 24 ов. м. Бр. 3469, моли све полицијске власти да на покрађу обрате пажњу, па пронађеног лопова њему стражарно спроведу.

Иван Зарић, бив. раденик електричне фабрике за дело опасне крађе Војиславу Симићу из Београда, има да се стави под кривичну истрагу и у притвор. Па како му се не зна место становања, то Управа града Београда актом Бр. 9907 расписује тражење за његов проналазак и ако се пронађе да се њој спроведе. Њему је 22 године. Родом је из Лознице.

Непознати лопови, ноћу између 20 и 21 ов. мес. украли су Лазару Владисављевићу из Зуца, две кобиле, и то, једну матору од осам година, врне длаке, а друга матора четири године доратаста, а репа и гриве врне; на предњим ногама има белегу од ужета. Начелство округа београдског актом Бр. 1929 моли све полицијске власти, да лопове и покрађу потраже и нађене њему спроведу УБр. 8620.

Непознати допови ноћи између 20 и 21 овог месеца покради су Милану Војновићу из Шешина осам комада свиња. Све су црне боје, три су крмаче, једна је матора 5 година ровашена у десно ухо, две су маторе по годину дана. Остало су нерасти, један матор годину и по дана, два од године — ровашени, а три су матора по шест месеци. Начелник среза грочанског актом Бр. 1984 моли све полицијске власти да лопове и покрађу потражи и нађене њему спроведе. УБр. 8269.

Антон Тајтек Фајтек, бив. часовничар, родом из Јарамира у Чешкој, стављен је под суд и у притвор због више казних дела, решењем цар. и краљ. окружног суда у Олмцу (Чешка) од 3 марта тек. год. (по новом) Бр. 828. Он има 28 год., средњег је стаса, слабуњав, има црну косу и браду, која је шпицаста, очију мрких. Одмах по извршеним кривицама, а то је било још августа месеца пр. год. Антон је побегао из места рођења и после дужег лутања по Аустро-Угарској, дошао у Београд. То је било новембра мес. пр. год. у Београду је остао пуна два месеца јер се није знало за његову кривицу у Олмцу, па је, почетком јануара тек. год. побегао, покрив разне ствари лицу, код кога је у стану био. Како је, доста вероватно, да је Антон негде у унутрашњости Србије, то му износимо слику и молимо све полиц. власти да на њега обрате живу пажњу, па у случају проналаска, да га спроведу управи гр. Београда с позивом на Бр. 8074.



ОКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Божа Предин, слуга из села Пачира у Аустро-Угарској, скитоица, пресудом начелства округа подринског од 17 овог месеца Бр. 3511 осуђен је био поред затвора и на свагдашње прогонство у Аустро-Угарску, што је и извршено. Па како је он у опште сумњив и проблематична личност, није искључена могућност, да ће покушати и поново се вратити у Србију, то начелство среће пажњу свима полицијским вастима, да у случају проналаска с њиме по закону поступе. Њему је 30 година, средњег раста и дежмекаст, у опште плав, великих — жутих бркова, брија се, плавих очију. УБр. 8043.

Адам Вагнер, крадљивац, родом из Панчева у Аустро-Угарској, прогнат је 16 тек. мес. на свагда у Аустро-Угарску по пресуди кварта врачарског од 5 истог мес. Бр. 2803. Он има 38 год., средњег је раста, плав, дежмекаст, по занимању је и алас и тестераш, али само провизорно. Главно и право занимање Адамово јесте шверц и крађа. Ово га је и довело, пре три године из Панчева у Београд, из кога је до сада неколико пута прогањан у суседну државу. Више је но извесно, да ће Адам и овога пута покушати, да се понова врати у Србију, па с тога му, ми, по тражењу управе града Београда, износимо ову фотографију и позивамо све полициске и у опште пограничне власти, да на Адама обрате најстрожу пажњу т. ј. да му ни под којим условима не допуштају повратак у Србију. У случају пак, да се Адам већ буде вратио, треба га казнити за повраћај из прогонства и понова прогнати. Акт Упр. гр. Београда Бр. 2803.



Фрања Класић, родом из Загреба, који се издаје за техничара, а који је у току последње три године пропутовао цео исток са насомем црногорских власти, и ако је поданик Аустро-Угарски, решењем управе града Београда од 21 тек. мес. прогнат је на свагда у Аустро-Угарску као по све сумњива и проблематична личност, а уз то још и без лична занимања. Он има 27 год., средњег је стаса, дугуљаста лица, очију, косе браде и бркова плавих; на десној страни главе, нешто мало изнад иза уха има белегу од посекотине; говори: српски, немачки и руски, а разуме, и то доста добро, грчки и талијански. Управа града Београда позива све полицијске, а нарочито пограничне власти, да на овог пробисвета обрате нарочиту пажњу, и да му, ни под којим условима, не допуштају прелаз у Србију.



КО ЈЕ ОВО?

Лице, чију слику износимо, ухапшено је због извесне кривице пре неколико дана у Букурешту. На своме саслушању код тамошњих полиц. власти, изјавило је, да се зове Милан Гајић, да је родом из Ваљева, да има 26—28 год., и да је по занимању надничар. Додало је још и то: да је пре годину дана, побегао из Србије, из бојазни, да не буде окривљен због једне



крађе, коју су неки његови другови извршили у једном селу, близу Београда. На молбу Букурешке полиције која сумња у истинитост ових навода (већ мисли, да је Милан из неког места у Аустро-Угарској), — моле се како власти, тако и приватне личности, које ма што о Милану буду знале, да то што пре доставе управи града Београда, с позивом на акт под Бр. 8532.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Због нагомиланог материјала изостала је из овог броја стална рубрика „Општински Послови“: у идућем броју нахнадићемо, и уједно одговорићемо на раније постављена питања.

Ако не буде прешних ствари у току идуће недеље, ми ћемо због многих нерадних дана, дати два броја уједно у другу недељу.